

РЕШЕНИЕ

№ 931

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 01.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8691** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161, вр. с чл.141, ал. 4 ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. В. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 6, чрез адв. В. П. С.-САК, с адрес на упражняване на дейността [населено място], [улица], ет. 1,офис I, срещу Решение № 8/11.10.21 г. на Директор на ТД на НАП-С., с което е оставена жалба вх. №29-05-184/28.09.21 г. по описа на ТД на НАП-С., против удостоверения за местно лице изх. № 02-94-Н-61/29.07.2021,изх. № 02-94-Н-62/29.07.2021 г. и изх. № 02-94-Н-63/29.07.2021 г., издадени от орган по приходите в ТД на НАП С., офис „К. село“, без уважение, като неоснователна.

Жалбоподателят счита, че аргументите и крайният извод на органите по приходите са неправилни. Моли да бъдат отменени цитираните удостоверения за местно лице.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. В. Б., чрез АДВ. В. П. С., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Директора НА ТД на НАП-С., редовно призован, се представлява от юрк. П.. Юрк. П. моли съдът да остави жалбата без уважение, като неоснователна и недоказана. Моли да потвърди обжалваното решение на директора на ТД НАП – С., като правилно и законосъобразно. С решението са потвърдени обжалвани пред директора издадени удостоверения за местно лице като счита, че при издаването на актовете са спазени всички изисквания на закона и органът е извършил правилна преценка за наличие на основанията и условията за издаването на същите. Претендира

юрисконсултско възнаграждение, за което представя списък.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. са подадени искания с вх. №02-94-Н-61/26.07.2021 г., вх. №02-94-Н-62/26.07.2021 г. и вх. №02-94-Н-63/26.07.2021 г. по описа на ТД на НАП С., за издаване на удостоверения за местно лице от Н. В. Б., ЕГН [ЕГН] за 2018 г., 2019 г. и 2020 г. В искането жалбоподателят е посочило, че е гражданин на Република България. Посочени са периодите, през които е пребивавал извън Република България: за 2018 г. повече от 186 дни в Румъния, за 2019 г. повече от 186 дни в Румъния и за 2020 г. повече от 186 дни в Румъния, считано към датата на подадените искания - 26.07.2021 г. Твърди, че има постоянно жилище в България, осъществява трудова /професионална/ стопанска дейност в чужбина и не е трайно установен в Р. България.

Въз основа на исканията е извършена проверка от орган по приходите, при която е изискана допълнителна информация от Н. В. Б.. Поискано е да представи документи и информация с изх. №02-94-Н-61#1/28.07.2021 г., връчено на декларирания електронен адрес на 29.07.2021 г.

В отговор на запитването на органа по приходите по електронен път е постъпила писмена информация. Б. посочил, че удостоверенията за местно лице за финансовите 2018 г., 2019 г. и 2020 г. са му необходими в хода на процедурата по установяване на мястото на пребиваване за целите на данъчното облагане. В писмото е посочен платецът и вида на дохода, който е реализиран в Румъния.

От информацията в програмните продукти на НАП се установило, че към 29.07.2021 г. лицето е с непрекъснати здравноосигурителни права. Подадена е от него и Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на 18.01.2019 г. за недвижим имот, находящ се в [населено място], район „К. село“, собственост на Н. В. Б..

Според проверяващия орган, предвид представените обяснения и документи, Н. В. Б. с ЕГН [ЕГН] отговаря на критериите, предвидени в чл. 4 от ЗДДФЛ, въз основа на които едно лице може да се определи за местно. Предвид това, органът по приходите е издал Удостоверения за местно лице с изх. №02-94-Н- 61/29.07.2021 г., изх. №02-94-Н-62/29.07.2021 г. и изх. №02-94-Н-63/29.07.2021 г., връчени му лично на 09.08.2021 г.

След анализ на изложените в жалбата аргументи, приложените по преписката доказателства, както и въз основа на констатираните факти и обстоятелства и съгласно действащата за периода нормативна уредба, ответникът оставил жалба вх. №29-05-184/28.09.2021 г. по описа на ТД на НАП С. от Н. В. Б. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 6, , срещу Удостоверения за местно лице с изх. №02- 94-Н-61 /29.07.2021 г., изх. №02-94-Н-62/29.07.2021 г. и изх. №02-94-Н-63/29.07.2021 г., издадени от орган по приходите при ТД на НАП С., офис „К. село“, без уважение, като неоснователни.

В резултат на така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена в срока по

чл.156, ал.1 ДОПК от легитимирано лице- получател на доход от източник в Р.България, за който е отказано прилагането на С.. Подадена е срещу подлежащ на оспорване, съгласно чл.141, ал.4 ДОПК, индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

В настоящето производство и съгл. чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби при издаването му. По изложените горе съображения, съдът намира, че оспореното Становище е издадено от компетентен орган по приходите, при спазване на установената форма и без да са допуснати съществени процесуални нарушения – спазена е процедурата по чл.141, ал.1 ДОПК.

Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), задължените лица имат право да искат издаването и да получават в срок актове или други документи, с които се удостоверяват факти с правно значение или се признава или отрича съществуването на права или задължения, когато имат правен интерес от това.

Административното обслужване, по смисъла на глава дванадесета от кодекса, се извършва чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения.

По силата на чл. 88 от ДОПК, органите на ТД на НАП издават документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Документът по чл. 88 се издава по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция. Визираната разпоредба кореспондира с нормата на чл. 17, ал. 1, г. 7 от ДОПК. Поисканите документи се издават в 7-дневен срок, ако не е предвиден по-кратък срок. Непроизнасянето в срок по искането за издаване на документа се смята за мълчалив отказ. На основание чл. 89, ал. 3 (Изм. - ДВ, бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.) към искането по чл. 88, ал. 1 се прилагат необходимите за издаването на документа доказателства, ако това е предвидено в нормативен акт.

В разглеждания случай, жалбоподателят е поискал издаване на документи - удостоверения за местно лице. Подал е искания с вх. №02-94-Н-61/26.07.2021 г., вх. №02-94-Н-62/26.07.2021 г. и вх. №02-94-Н-63/26.07.2021 г. по описа на ТД на НАП С., за издаване на удостоверения за местно лице за 2018 г., 2019 г. и 2020 г., като е приложил доказателства.

Критериите за квалифициране на едно лице като „местно лице“ за съответната държава са регламентирани в нейното вътрешно законодателство, което определя при какви условия едно лице ще е местно за данъчни цели.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ, местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице:

-което има постоянен адрес в България,

-което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или

-което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или

-чийто център на жизнен интереси се намира в България.

В тази връзка следва да се има предвид, че така определените в закона критерии, са дадени алтернативно и е достатъчно лицето да отговаря на поне един от тях, за да може да се определи като местно за Р. България по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ. В чл.

4, ал. 5 от с.з. е предвидено изключение, а именно не е местно физическо лице, лицето което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната.

В конкретния случай е установено, че лицето има постоянен адрес в България. На основание §1, т. 3 от Закона за българските лични документи постоянен адрес е адресът в населено място на територията на Република България, където гражданинът е вписан в регистъра на населението. Н. В. Б. с ЕГН [ЕГН] е вписан в регистъра на населението.

От събраните доказателства и след извършената проверка, се установява, че центърът на жизнени интереси на лицето се намира в България. Центърът на жизнени интереси се намира в страната, с която лицето има най-тесни лични и икономически връзки. При тяхното определяне могат да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, както и мястото, от което управлява собствеността си. При преценката на този критерий превес следва да се даде на личните интереси на лицето, а не неговите икономически интереси. В конкретния случай жалбоподателят Б. разполага с постоянно жилище на територията на страната и притежава недвижимо имущество в България. От данните, предоставени от жалбоподателя, същият има дете, което живее в Р. България.

Видно от направените в програмните продукти на НАП справки се установява, че към 29.07.2021 г. лицето е с непрекъснати здравноосигурителни права. От Б. е подадена и Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на 18.01.2019 г. за недвижим имот, находящ се в [населено място], район „К. село“, собственост на Н. В. Б..

Предвид гореизложеното, в конкретния случай, от представените доказателства, може да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които лицето може да се определи като местно за Р. България и издадените Удостоверения за 2018 г., 2019 г. и 2020 г. са правилни и законосъобразни.

Разноски от ответника са претендирани и такива следва да се присъдят в минимален размер.

По изложените съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на осн. чл.160, ал.1, пр.4 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 71-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 6, срещу Решение № 8/11.10.21 г. на Директор на ТД на НАП-С., с което е оставена жалба вх. №29-05-184/28.09.21 г. по описа на ТД на НАП-С., против удостоверение за местно лице изх. № 02-94-Н-61/29.07.2021,изх. № 02-94-Н-62/29.07.2021 г. и изх. № 02-94-Н-63/29.07.2021 г., издадени от орган по приходите в ТД на НАП С., офис „К. село“, без уважение, като неоснователна.

ОСЪЖДА Н. В. Б., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. 6, да заплати на ТД на НАП С., сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: